

strany na místě firmy S. S názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti. Podle zjištění soudu první stolice převzala pojišťovací společnost A. fusí veškerý obchod žalující firmy S.; soud první stolice z toho správně usuzuje, že jde o universální nástupnictví firmy A. ve jmění a závazky firmy S. ve smyslu čl. 247 a 215 odstavce druhý obch. zák., že tedy nebyl zmčněn žalobní důvod, neboť vstoupil do sporu pouze universální nástupce původního žalobce na původním podkladu žalobním. Nemůže tedy býti řeči o vstupu jiné osoby na místě původního žalobce jako strany žalující. Nelze míti za to, že zástupce žalující strany úmyslně označil jako podmět uplatňovaného nároku právníkou osobu již neexistující, když přece nárok ten přešel fusí na universální nástupkyni, t. j. na společnost A. Jde pouze o nesprávné označení žalující strany, jež lze opravití podle posledního odstavce § 235 c. ř. s.

Čís. 2022.

Ani katastrální ani pozemkové mapě nelze přiznati konstitutivního významu ohledně skutečné výměry nebo rozsahu a polohy jednotlivých parcel.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R I 1217/22.)

Žaloba manželů H-ových, by bylo uznáno právem, že žalovaní manželé František L. a Anna L-ová jsou povinni uznati neobmezené vlastnictví žalobců k pozemku čís. kat. 1046 a k stavební parcele čís. kat. 106, zapsaným ve vložce čís. 304 pozemkové knihy kat. obce Z. v mezích a hranicích původní mapy katastrální před zakreslením, nařízeným na základě ohlašovacího archu čís. 8 z roku 1915 zejména však k dílu, označenému v plánu z 22. února 1922 písmenem b ve výměře 160 m², odstraniti plot tam postavený, a vrátiti díl ten do neobmezeného vlastnictví žalobců, byla procesním soudem první stolice zamítnuta. Důvody: Soud pokládá za rozhodnou pro řešení sporu okolnost, jaký byl knihovní stav stavební parcely čís. kat. 1046 a 106, zapsaných ve vložce čís. 304 pozemkové knihy obce Z. Dle shodného přednesu stran bylo soudem knihovním nařízeno zakreslení hranice mezi parcelou čís. kat. 1046 a 106 s jedné a parcelou čís. kat. 1045/1 s druhé strany dle ohlašovacího archu ze dne 1. června 1915 tak, jak odpovídala přítomnému stavu v době, kdy vlastníci parcel čís. kat. 1046 a 106 byla Gabriela Z-ová. Dle nesporného udání stran koupil tyto pozemky od Gabriely Z-ové trhovou smlouvou ze dne 30. července 1918 František S., od něhož je koupili žalobci trhovou smlouvou ze dne 3. září 1918. Z tohoto skutkového podkladu vyplývá, že žalobci nabyli k pozemkům čís. kat. 1046 a 106 vlastnictví jen v těch hranicích, jaké byly patrný z pozemkové knihy po zakreslení opravy hranice dle ohlašovacího archu ze dne 1. června 1915. Žalobci nemohou s úspěchem namítati, že zakreslení hranic je neplatné a neúčinné, ježto Gabriela Z-ová nebyla o něm vyrozuměna, poněvadž tuto námitku mohla uplatňovati jen Gabriela Z-ová sama, pokud byla vlastníci sporných pozemků. Nástupce Gabriely Z-ové ve vlastnictví sporných pozemků byl rovněž jich vlastníkem v mezích a hranicích, vytčených pozemkovou knihou, a své vlastnictví v těchže mezích převedl na žalobce (§ 442 obč. zák.). Odvolací soud zrušil

napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Tím, že dřívější vlastnice pozemku čís. kat. 1046 nebyla vyrozuměna, byl porušen předpis nařízení ze dne 11. června 1883, čís. 91 ř. zák. k § 10 zákona ze dne 23. května 1883, čís. 33 ř. zák., který připouští opravu mapy pouze, když strany o hraničné čáře se shodují. Nebyla-li pozemková mapa opravena způsobem předepsaným po slyšení účastníků, nemůže poskytovatí dukaz o vlastnictví žalovaných co do objemu a hranic jejich pozemkové parcely. Provedená změna nebyla podle zákona o zakládání pozemkové knihy a § 35 nař. ze dne 10. července 1874, čís. 103 ř. zák. na listu podstaty statkové ve vložkách, které přicházejí v úvahu, vyznačena, a také nebyl dílec, o nějž jde, od pozemku čís. kat. 1046 odepsán a s pozemkem čís. kat. 1045 v dotyčné vložce sloučen. Nenabyli tedy žalovaní k němu po rozumu §§ 4 a 8 knih. zák. vlastnictví, poněvadž práva knihovní se nabývají, převádějí, obmezují a ruší jedině zápisem do knihy hlavní, jejíž součástkami jest ovšem sbírka listin a pozemková mapa. Nebyl-li zápis v pozemkové knize vykonán, nemůže přijíti ustanovení § 64 knih. zák. vůbec v úvahu. Pokud se namítá, že žalobci nabyli pozemku čís. kat. 1046 po opravě mapy pozemkové a v těch mezích, jak jejich předchůdcové pozemku toho užívati oprávněni byli, zůstává právě v tomto bodu řízení neúplným, když nebyl zjištěn skutečný stav obou sousedících parcel, udání stran právě v tomto směru se rozcházela a žalovaní zvláště namítali, že plot byl zřízen se svolením Gabriely Z-ové a v přítomnosti její zástupkyně Emilie Z-ové. Žalovaní opírají nabytí dílce o vydržení (§ 1460 obč. zák.), kterýžto způsob nabytí vlastnictví podle přednesení stran jedině může přijíti v úvahu, nabídli o tom důkaz svědky a slyšením stran, žalobci tato skutková podání popřeli, a přes to soud procesní důkazů nepřipustil a žalobu zamítl z důvodu již uvedeného, kterého soud odvolací nesdílí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Právní posouzení věci soudem odvolacím není pochybeno, jak stížnost má za to. Správně poukazuje napadené usnesení k tomu, že ustanovení § 64 knih. zák. nevedí dalšímu projednání této rozepře, neboť nejedná se o zápis do hlavní pozemkové knihy, nýbrž toliko o úřední opravu hranic v mapě pozemkové knihy, kterážto oprava jest toliko rázu administrativního. Opravou touto sjednána byla toliko shoda mezi katastrální a pozemkovou mapou a mezi skutečným stavem; účel těchto map vyžaduje toho, by jejich stav odpovídal skutečnosti. Ve stavu skutečném mohou pak nastati změny buď právním jednáním mezi účastníky, nebo právními skutečnostmi, z nichž lze za určitých podmínek odvoditi nabytí práva vlastnického, tak zejména vydržením. Obě mapy mají tudíž význam pouze deklaratorní, pokud není pochybností o tom, že jsou správné; nelze jim však přiznati význam konstitutivní ohledně skutečné katastrální výměry nebo rozsahu a polohy jednotlivých parcel. Žalobcové, nastupující vlastnickou žalobou podle §§ 366 a 369 obč. zák. k spornému dílci »B« ve výměře 160 m² z parcel čís. 1046 a 106 a domáhající se vrácení tohoto pruhu na žalovaných, pokud se týče odstranění plotu, tam

postaveného, neuznávají knihovního stavu, jenž nastal po provedení opravy hranic na základě ohlašovacího archu čís. 8 obce Z. z. roku 1915, nýbrž popírají jeho správnost. Proto nelze ani tomuto knihovnímu stavu parcel čís. 1046 a 106 v době jejich kupu žalobci přiznati význam pro spor jedině rozhodující. Tím odpadl také jediný důvod pro zamítnutí žaloby, který uplatnil soud prvý. Popřením správnosti opravy hranic popírají žalobci také správnost právního jednání, po případě právní skutečnosti, jež jí sloužily za podklad, a jest tudíž na nich, by svou vlastnickou žalobu podepřeli skutkovými tvrzeními a důkazy, že nabyli vlastnictví k spornému pruhu oni, a že žalovaní, kteří jej drží v moci, nejsou jeho vlastníky. Pro případ, že by se jim důkaz ten nepodařil, zbývá žalovaným protidůkaz, že přes původní vlastnictví žalobců nabyli oni vlastnictví vydržením. Tohoto protidůkazu nebude tedy zapotřebí, nezdaří-li se žalobcům vůbec důkaz, že nabyli vlastnictví k spornému pruhu.

Čís. 2023.

Do rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o námitce nepřislušnosti a ve věci samé, není přípustným odvolání, napadá-li se pouze rozhodnutí o příslušnosti.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R I 1237/22.)

Proti žalobě vznesl žalovaný námitku místní nepřislušnosti, procesní soud první stolice pojal usnesení, jímž námitku zamíтал, do rozsudku, vyhovujícího žalobě. Žalovaný napadl rozsudek odvoláním pouze v otázce příslušnosti a navrhl, by námitce místní nepřislušnosti bylo vyhověno, napadený rozsudek zrušen a žaloba pro místní nepřislušnost soudu byla odmítnuta. Odvolací soud odvolání odmítl jako nepřípustné. Důvody: Dle § 261 c. ř. s. rozhoduje se o námitce nepřislušnosti zásadně jen usnesením a jenom, bylo-li o námitce jednáno ve spojení s hlavní věcí, nebude rozhodnutí, kterýmž se námitka zamítá, zvláště vyhotoveno, nýbrž pojata do rozhodnutí ve věci samé. Z toho vyplývá, že rozhodnutí o takové námitce jest jen do rozsudku pojatým usnesením a tomuto usnesení lze pro případ, nebyl-li napaden také rozsudek ve věci samé, odporovati jen rekuresem. Z celého obsahu podání žalované strany, jež jest označeno jako odvolání a obsahuje výslovně jako »odvolací návrh« návrh shora označený a ve kterém rozsudek se ve věci samé nenapadá, jest patrné, že žalovaná strana vědomě a úmyslně použila odvolání jako opravného prostředku. Na takové případy nelze použití předpisu § 84 odstavec druhý c. ř. s., neboť zde se nejedná o pouhé nesprávné pojmenování opravného prostředku, jenž stranou dle její volby správně byl pojmenován a ustrojen. Volila-li strana nesprávný způsob opravného prostředku, dovolává se přezkoumací činnosti opravné stolice způsobem, kterým tuto přezkoumací činnost nelze dle zákona vyvolati, opravné stolice nebylo se dovoláno vůbec a nutno pochybně zvolený opravný prostředek jako nepřípustný odmítnouti, neboť civilní soudní řád jasně praví, kdy toho kterého opravného prostředku nutno použiti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.